Anul VI. Nr. 28. Cluj, 1 Septembrie 1931 3 Lei exemplarul

Chemarea

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:
pe un an.....Lei 200·—
pe un jumătate an.....Lei 100.—
Autorităţi şi instituţiuni.....Lei 500·—
In streinătate dublu.

ANUNŢURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC LA ADMINISTRAŢIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
Cluj, Strada Regina Maria No. 36.
Telefon 7-60.

La dreapta sau la stânga?

— Discuţii în jurul modificării programului partidului naţional-ţărănesc —

In linii largi, orice legislator nu urmăreşte altceva decât să menţină în societatea organizată în stat un număr de cetăţeni apţi a purta armele şi-a apăra tradiţiile naţionale. Şi dacă ne apropiem de statul burghez modern, de statul popular, vom remarca că opera de legislaţie inspirată din necesităţile economice contemporane, urmăreşte acelaş scop: burghezizarea pe o scară tot mai întinsă, a societăţii. Acest proces de transformare socială burgheză, nu-i posibil decât printr'o influenţă directă sau indirectă a legislaţiei asupra repartiţiei venitului naţional. Transfertul unei părţi însemnate din acest venit asupra păturilor muncitoare se face cu ajutorul legislaţiei sociale:

1. Mijloace de arbitraj permiţând sindicatelor muncitoreşti de a exercita o acţiune constantă asupra cotei salariilor.

2. Inlocuirea micului comerţ de alimente prin servicii publice de alimentaţie.

3. Soluţionarea problemei locuinţelor muncitoreşti, prin campanii de construcţii şi închirieri comunale şi de stat.

4. Impiedicarea uzurei micilor împrumutători care spoliază pe datornici prin scumpirea creditului, prin înfiinţarea de cooperative de credit, prin institute de credit de stat sau prin concursul marilor bănci obligate a ieftini creditul muncitoresc, industrial şi agricol.

5. Augmentarea veniturilor fiscale prin urcarea impozitelor asupra claselor bogate, şi folosirea acestor venituri pentru opere democratice.

6. Incurajarea producţiei naţionale în toate ramurile ei după un plan sistematic, elaborat după împrejurări.

7. Organizarea în mare a desfacerii produselor: problema debuşeilor.

8. Organizarea instituţiilor filantropice, de asistenţă socială şi pentru ajutorarea şomajului.

9. Participarea la beneficii.

10. Organizarea asociaţiilor de mici producători sub forma cooperativelor de producţie etc.....

S'ar putea lungi încă seria de probleme care se cer soluţionate de un partid politic odată ajuns la cârma statului, probleme legate organic de firea şi structura societăţii burgheze. Rămâne însă ceva constant: orânduiala societăţii, care odată acceptată nu se mai poate modifica structural, fixându-i-se partidului politic care a acceptat-o anumite cadre, peste care nu va putea trece. Statul sociologiceşte privit apare ca o încălecare de clase, societatea burgheză, nu-i altceva decât organizarea întregului grup social după interesele şi nevoile clasei burgheze, care deţine puterea economică şi politică imprimând întregului ideile şi prejudecăţile sale.

Este o lege a succesiunii erelor istorice, aşa de bine surprinsă de Karl Marx: „istoria omenirii, este istoria luptelor de clasă. Fiecare clasă socială ajunsă stăpâna puterii politice, va impune întregii societăţi toate condiţiile vieţii sale anterioare".

Aşa stând lucrurile, la ce se reduce un program de guvernare al unui partid burghez, cum este de pildă partidul naţional-ţărănesc?

La acceptarea în principiu a orânduirii existente şi la apărarea ei cu toate mijloacele pe care puterea ni le pune la dispoziţie. Sfera creaţiilor noastre este limitată de aici înainte. Programul nostru, aşa cum a fost formulat, răsfrânge sumar legile de producţie care constituiesc temelia societăţii actuale. Societatea burgheză a suferit, prin voinţa clasei dominante şi sub presiunea împrejurărilor o serie de amputări şi anume:

1. A acceptat contractul colectiv de muncă, ca expresie a organizaţiei sindicale muncitoreşti, modificând în parte dreptul privat şi legea economică a liberei concurenţe, cu corolarul cererii şi ofertei libere.

2. A acceptat formula ajutorării şomajului.

3. A acceptat arbitrajul în conflictele de muncă care în esenţă sunt simple conflicte economice de ordine privată, neprivind decât părţile contractante.

4. A acceptat creiarea şi susţinerea instituţiilor de asistenţă socială şi-a altor instituţii filantropice.

5. A admis ideia cooperaţiei, considerată de protagoniştii ei ca vehiculul unei societăţi noui, care va însemna negaţia celei de astăzi.

6. A acceptat toate comprimările fiscale ale „statului democratic", pentru scopuri avuabile şi inavuabile.

7. A admis participarea la beneficii, se înţelege deocamdată facultativ, dar nimeni nu poate susţine că mâine sau într'o bună zi nu va deveni obligatorie. Şi reformatorii, făuritorii de programe noi se îndeasă aşa de insistent, încât într'o bună zi o să i se pretindă să adereze sa i se taie gâtul. Burghezia a ajuns la limita concesiunilor ei, de aici înainte ne găsim în plin câmp revoluţionar.

La dreapta sau la stânga? Simple etichete verbale, iar noi nu mai putem avea cultul lor. Ne trebuiesc fapte. Istoria politică se făureşte cotidian. Intreaga artă a guvernării este de natură pur tehnică, reducându-se la rolul modest al unor natonări zilnice, aşa cum marii căpitani ai industriei moderne au făurit în afară de programe generale uzina cu utilajul ei şi cu muncă ei disciplinată milităreşte. Astăzi, nici viitorul apropiat nu se poate defini. Viitorul este incert.

Prejudecata programului împiedică elasticitatea orientării precise, suplețea necesară în întâmpinarea neprevăzutului. Să nu ne facem iluzii cu modificarea programului. Sau mai precis, să nu ne lăsăm pradă acestor iluzii.

Detaliul are o importanţă capitală în opera de guvernare şi acest detaliu nu este de esenţă programatică, ci este o chestiune de simplă intuiţie a momentului. Raţiunea de a fi a partidului nostru de azi înainte se fixează în competenţa de ordin tehnic (cunoaşterea aprofundată a mecanismului vieţii economice şi de stat burgheze) şi în probleme de ordin etic (controlul celorlalte partide în ceeace priveşte corectitudinea lor în administrarea afacerilor publice). Nu vom putea exploata în senz politic decât erorile comise de partidele adverse privitoare la sistemul în care trăim.

Modificarea de program a unui partid burghez numai atunci poate fi luată în serios dacă constituie o abdicare dela perceptele de bază ale economiei capitaliste. Ori aceasta este o imposibilitate şi mai ales nu-i cazul partidului naţional-ţărănesc.

Să nu ne lăsăm furaţi de iluzii, confundând simple chestiuni de ordine tehnică şi de detaliu, cu preceptele din care se închiagă un program politic, a cărui modificare, presupune o revoluţionare completă a concepţiilor noastre despre societate şi stat.

Ign.

Omul poate să ajungă rege ori cerşetor; va avea mereu aceiaşi ochi negri sau cenuşii, aceeaş vorbă înţeleaptă sau indiscretă, aceeaş mână; între această neclintită stăruinţă a firei fiecăruia şi nemăsurata variaţie a împrejurărilor, istoria trece ca printr'un teasc, primind în fiecare clipă întipărirea acestor doi factori.

Aşa încât, cu toate că firea omului nu se poate schimba, după cum nu se poate îndrepta un fir de păr creţ, ne putem totuşi încrede în ea. Ba mai mult, tocmai pentrucă natura nu se schimbă, putem să ne încredem în ea. Cine ajunge până la ea se loveşie de-o stâncă. Tăria unui Cezar sau a unui Alexandru venea fără îndoială în primul rând din faptul că le plăceau diferenţele şi că nu reproşau niciodată părului că nu face prune.

Alain.

Schimbare de vederi

Sub ochii noştri se petrece o schimbare de vederi, pe care nimeni nu ar fi aşteptat-o, mai ales să se ivească acolo unde se iveşte, — în suflete pe cari nu le ştim să se fi hrănit din substanţa unui romantism vaporos, din iluzii, niciodată.

Dela isbucnirea revoluţiei socialiste, în majoritatea noastră, noi, Românii, ne găsim în proces cu Rusia sovietică. Nu atât pentrucă noul regim de acolo nouă ne-ar fi adus pierderi economice, pierderea anumitor avantagii pe cari legăturile cu economia de sub regimul cnutului ni-le conferia; nu atât, deci, din motivele economice ale existenţii noastre, cât dintr'un *refractarism caracteristic, atitudinii* şi *structurii spirituale* a îndrumătorilor, glosatorilor şi gânditorilor noştri, faţă de tot ceeace este nou, încercare sau fapt revoluţionar, — faţă de ceeace este *tendinţă spre inovare.*

Lupta împotriva ţarismului a fost lupta împotriva mizeriei, ignoranţei şi confuziei. Dar ce am văzut noi în asta? Nimic altceva decât un haos, caracterizând o viaţă neputincioasă în eforturile ei spre cadre noi, spre contururi consistente. De ce? Fiindcă asta era, mai bine zis, răspundea la ceeace speram să fie, la ceeace speram şi aşteptam să se nască din toate experimentele dramatice de acolo. N'a fost aceeaş atitudinea faţă de Apus?

*

Orice creaţie umană, odată închegată, este învestită cu valoare, intrinsecă, cu o autoritate ce tinde să o smulgă din *relativ*, să o *absolutizeze*, făcând-o aptă de a fi trăită *colectiv* şi peste momentul istoric.

Toate tradiţiile, toată schematica de viaţă, care stă la baza regimului creat de liberalism constitue o reţea de asemenea valori născocite din creaţii *absolutizate;* acest caracter de *„absolut"* al lor, asigurând: desfăşurarea lentă a istoriei şi în acelaş timp marcând o atitudine refractară faţă de inovaţii, faţă de tendinţele anarhice ale vieţii adânci, adevărate.

Cât timp schemele şi formele cari incadrează regimul nostru s'au găsit în desăvârşită — sau cel puţin, cu o aproximaţie maximă — concordanţă cu necesităţile existenţei noastre, ele nu se puteau răsfrânge

(Continuare în pag. 2-a.)

© BCUCluj

Revizionismul maghiar.

„Prăzile Trianonului"

II.

Cărţile maghiare de propagandă revizionistă, scrise în diferite limbi streine, înfăţişează Ardealul nostru ca şi *„o pradă a Trianonului, care se află sub o stăpânire românească vremelnică, dar care în curând va fi redat Ungariei printr'o revizuire de tratate(?)"*.

Redau mai jos câteva pasagii ale incriminatelor minciuni ce se debitează în contul nostru prin propaganda făcută în streinătate de către neastâmpăraţii noştri vecini Unguri.

— „Afară de Ungaria de Nord, o rană tot atât de dureroasă şi de mare pentru noi e Ardealul. Frumosul ţinut muntos al acestuia este împrejmuit de către catenele frumoşilor Carpaţi, trasaţi par'că de o mână dumnezeiască şi care l'a unit în mod natural cu Ungaria de care nu putea fi despărţit niciodată.

„Popoarele Apusului nu cunosc frumseţile munţilor acestui Ardeal. Cu vârfurile acoperite de zăpadă, cu văile adânci şi romantice, cu râurile şi luncile împestriţate într'un mod idilic, întrec şi cele mai renumite ţinuturi ale Elveţiei. Aceia ce au colindat întreaga lume, spun că ţinuturi atât de frumoase, cu tablouri naturale, doar într'o America de Nord se mai pot înfăţişa privirii călătorului.

„Nu de mult, domnitorii maghiari, amintesc de vânătorile de bouri, în cronicele trecutului maghiar. Urşii, destui de numeroşi, colindă dumbravele munţilor străbuni. Dar azi, urşii nu se pot vâna decât cu permisiuni ministeriale(?). *Pe Unguri însă îi poate vâna ori şi cine în deplină libertate, fără să fie stingherit de cineva(!).*

„In mijlocul frumseţilor seculare ale naturii activitatea milenară a maghiarismului a clădit oraşe infloritoare. Dacă tratatul *Trianonului* atribuie în clauzele sale civilizate, frumoasa şi moderna *Oradea-Mare* ca oraş valah, asta-i o pretenţie tot atât de ridicolă ca şi faptul de-a declara oraşul străbun unguresc cu sfatul ţării, *Tg.-Mureş, de valah,* apoi oraşul admirabil situat al *Braşovului*, centrul culturii săseşti (dar nu ungureşti!), sau Aiudul cultural maghiar, ori frumoasele relicve istorice ale *Huniadeştilor* dela Hunedoara, sau frumosul Cluj oraşul natal al unui *Mathia Corvinul*, în a cărui palate şi biserici strămoşeşti fiecare piatră îţi aminteşte *Istoria ungurilor*, iar cărămizile palatelor modernei sale Universităţi, îţi amintesc desvoltarea puternică a modernei culturi maghiare.

— „Oare cum se poate să explici unui strein, că acest nobil şi frumos oraş, pe a cărui străzi frumoase se înşiră palatele strămoşeşti ale *Wesselényilor, Telekeştilor, Zeykeştilor* (de origine români!), ale *Bethleneştilor, Banffyieştilor, azi, nu se numeşte Kolozsvár, ci Cluj?*

Dacă ni se îndreaptă privirile în spre graniţele valahe, la *Arad*, şi ne întrebăm, că prin ce-i vestit acest frumos oraş, va primi răspunsul, *că Aradul pentru Istoria valahilor nu are nici o importanţă, dar în istoria ungurilor acest oraş a sfinţit în sine prin sânge războiul dumnezeesc al independenţei şi libertăţii ungureşti şi prin martiragiul său.*

„Urmând, apoi, cursul *Dunării* în spre *Porţile de Fier*, ne vom întreba, oare când a înfăptuit puterea civilizatiei valahe aceste minuni de aşezăminte omeneşti, *dar vom primi răspunsul de ruşine, că şi acestea ca şi peste tot locul, le-a înfăptuit maghiarismul.*

— *„Tot ceeace-i mai frumos din teritoriul celor trei state succesorale, acestea toate le-au răpit dela noi. Admirabilii munţi ai noştri, locurile noastre, oraşele, pustele şi brădeturile toate au fost ale noastre, făcând parte din cele două treimi ale ţării noastre, care au fost răpite .*

Dar în desişurile Tatrei, sau a coastelor Hargitei, brădetul verde şopteşte cu cuvintele poetului ardelean:

— *„Eu şi sub zăpadă rămân tot verde!"*

Frumseţea şi dreptatea sunt dela Dumnezeu. Frumseţea nu piere, dar nici Dreptatea!"

*

Iată ce minciuni neruşinate sunt puse în sarcina ţării noastre şi totuşi, noi, nici nu ne gândim cat să contrabalansăm această acţiune dăunătoare prestigiului ţării noastre!

De unde vor şti streinii că frumoasele ţinuturi plânse cu atâta jale de Unguri, au fost stăpânite din moşi-strămoşi de către poporul valah?!

Istoria cu care se fălesc Ungurii reprezintă şi personagii cari sau ridicat din rândurile poporului românesc ardelean. Dar de unde vor şti aceşti streini, *că Hunyadeştii cu Matia Corvinul au fost români, sau Zăicăneştii etc.? Şi că Hunedoara lui Ion Corvin de Inidoara e locuită în întregime de valahii, din rândurile cărora s'a ridicat?*

Ar trebui ca să le răspundem odată acestor impostori şi excroci internaţionali, aşa după cum merită?!

Dar când ne vom decide ca să le răspundem?!

PETRE PETRINCA.

Schimbare de vederi

(Continuare din pagina I.)

în conştiinţa noastră decât sub semnul *valorilor absolute*. Istoric faptul acesta este perfect verificabil: nu se poate contesta, că atâta timp cât lumea noastră burgheză a crezut cu adevărat în regimul ei şi în pivoturile acestuia, ea a înconjurat focarul socialismului cu tot felul de ziduri, cu toate blocadele economice.

Astăzi, tot mai des se observă cum oameni, cari ţineau să accentueze că sunt de dreapta şi pe cari îi ştiam cantonaţi, în credinţele lor de oameni ai regimului, ca într'o înţepenire mistică, — preconizează etatismul, colectivismul etc.; osatura regimului nostru nu le mai pare nici acestora atât de sacră. Evident, regimul iese de sub *„absolut"*, de sub puterea lui tabu, se dau deci dovezi de o nebănuită plasticitate; se descopere tot mai mult semnele unei eventualităţi care îşi căuta contururi şi se conchide cu toată prudenţa de judecată critică: noua schematică ce-şi ridică viaţa sovietică va fi viabilă.

Aceasta nu este atitudinea unor fanatici ai dogmelor ideologice ai înţelepciunilor doctrinare, ci de realităţi şi atitudinea unor oameni cari reprezentau până ieri regimul. Totuşi aceştia aruncă sâmburele unui gând revoluţionar. . .

U. Silvan.

In atenţiunea turiştilor români cari pleacă în Italia.

Consulatul italian din Cluj ne roagă să publicăm următoarele:

„Organizaţiile de turişti români care doresc să călătorească în Italia şi să obţină reduceri pe Căile Ferate Italiene, trebue să trimită cererile Consulatului Regal Italian în Cluj care se va îngriji direct de rezolvirea lor.

Iară cererilor adresate direct Ministerului Afacerilor Străine sau al Comunicaţiilor şi nu prin Consulatul amintit mai sus, nu li se va da nici un curs".

Sindicalismul revoluţionar sorelian şi fascismul

Doctrina soreliană se rezumă în cultul violenţei proletare. S'a crezut multă vreme, că fascismul italian ar fi înfăptuirea practică a doctrinei lui Sorel. Nu se poate contesta faptul unor analogii între aceste două sisteme. Nota de asemănare constă în concepţia antiparlamentară şi antidemocratică. Dar deosebirile între fascism şi sindicalismul revoluţionar sorelian sunt aşa de profunde, încât nici nu se poate vorbi de sorelianism în Italia.

Sorel admite: ideea de grevă ca instrument de luptă în revendicările muncitoreşti (mitul grevei generale) organizarea revoluţionară a proletarilor, lupta de clasă cu toate corolarele ei, revoluţia socială catastrofică a lui Marx (corespondenta grevei generale). Sorel descompune marxismul, eliminând ideea de program şi reducându-l la un singur postulat: lupta de clasă, aceasta având o valoare în sine. De-asemenea Sorel, ca adversar al democraţiei şi al statului politic, preconizează ideea destrucţiei statului şi a tendinţelor lui centralizatoare, afirmând morala producătorilor direcţi organizaţi în sindicate considerate ca adevăratul cadru al societăţii viitoare. Fascismul din contra proclamă cultul statului, conservându-i întreaga fiinţă politică.

Sorelianismul este profund marxist, fascismul este antimarxist. Cel mult, putem considera fascismul ca un fel de sorelianism oligarhic, prin denaturarea sensului adevărat al principiilor maestrului violenţei proletare. Sorelianismul, are înrudiri de metodă cu anarhismul politic (Bakunin, Kropotkin) şi moral (Nietzsche), fascismul este încarnarea politică a machiavellismului. De aceea fascismul este lipsit de caracterul universalităţii, fiind un simplu fenomen local, cu adânci tradiţii în viaţa poporului italian, în timp ce sorelianismul urmăreşte a surprinde sensul mişcărilor proletare moderne de pretutindeni.

T.

Omul de stat este sinteza aspiraţiilor grupului întreg într'un moment dat al istoriei. Este vorba de omul de stat modern, care este un exponent fidel al deziderătelor masselor populare şi atâta vreme îşi menţine privilegiul de conducător, până când îşi ajustează faptele şi conştiinţa lui, nevoilor concrete ale majorităţii. Minoritatea socială îşi pierde orice semnificaţie etică, în momentul când majoritatea ajungând la conştiinţa forţei şi-a preponderenţei sale, refuză de a fi guvernată în contra voinţei şi intereselor sale.

*

Toată istoria omenirii se reduce la conflictul neîntrerupt între conştiinţa omului şi forţele inerte ale materiei. In ţara românească o seamă de nădrăgari mărunţi şi de aventurieri iresponsabili au luat cu antrepriză opera de îndobitocire colectivă, pentru triumful ideii naţionale mistico-filozofice şi realizarea unităţii sufleteşti a tuturor Românilor pe temeiul unui patriotism integral istorico-teologic.

Mai bine libertatea de care ne bucurăm, decât liberalismul pe care ni-l făgăduesc ei şi mai bine drepturile englezilor decât drepturile omului.

D sraeli.

Primăria Municipiului Cluj

No. 14446—1931.

Publicaţiune de licitaţie.

Primăria Municipiului Cluj, publică concurs de licitaţie pentru furnizarea bandajelor şi envelopelor, necesare pentru maşinele şi camioanele acestui municipiu — după cum urmează:

1. **3 buc. bandaje dim. 660×820×120.**
2. **6 buc. bandaje dim. 1050×140×868.**
3. **4 buc. bandaje dim. 1060×120×899**
4. **2 buc. Envelope dim. 30×4·50 H. D.**
5. **2 buc. Envelope dim. 34×6—H. D.**
6. **2 buc. camere dim. 30×4·50.**
7. **2 buc. camere dim 34×7.**
8. **1 buc. bandaja dim. 900×120×720.**

Licitaţia va avea loc **în ziua de 11 Septemvrie 1931,** ora 11 a. m.

Ofertele se vor înainta Comisiei de Licitaţii a Municipiului Cluj (camera 5 a Primăriei) în plic închis şi sigilat, împreună cu garanţia de 5% a sumei oferită depusă în numerar sau efecte de stat la mâna preşedintelui.

Condiţiunile de furnizare se pot vedea în biroul Atelierului Central al Municipiului Cluj (Calea Traian No. 19).

Cluj, la 31 Iulie 1931

Preşedintele Comisiei Interimare a Municipiului Cluj.

Primăria Municipiului Cluj

No. 15989—1931.

Anunţ.

Municipiul Cluj va închiria prin licitaţie publică cu oferte în scris, închise şi sigilate pe durata de 3 ani dela data mai jos fixată următoarele localuri de prăvălie:

1) localul de prăvălie No. 1 din clădirea Calea Regele Ferdinand No. 28-a, ocupat de firma Susman şi Szabados, dela 1 Octomvrie 1931,

2) localul de prăvălie No. 7 din clădirea susmenţionată ocupat de dna Nora Bretan, dela 1 Decemvrie 1931,

3) localul de prăvălie No. 1 din clădirea Piaţa Mihai Viteazul No. 35, ocupat de firma Rosenfeld şi Grün, dela 15 Decemvrie 1931.

Licitaţiile se vor ţinea în conformitate cu dispoziţiunile cuprinse în art. 88—100 L. C. P. în ziua de 10 Septemvrie 1931, ora 11 a. m., înaintea Comisiei de licitaţie, sala de şedinţe.

Odată cu predarea ofertelor concurenţii vor preda la mâna dlui preşedinte al comisiei numite o garanţie provizorie în numerar sau efecte garantate de stat egală cu 5% din suma oferită drept chirie pentru durata susindicată.

Condiţiunile de licitaţie se pot vedea în biroul Serviciului Economic.

Cluj, la 14 August 1931.

Preşedintele Comisiei Interimare a Municipiului Cluj.

No. 3636—1931

Publicaţiune

Comisiunea de licitaţii de pe lângă Clinici, ţine la 8 Septemvrie 1931, ora 9 dim. tratare prin bună învoială, împreunată cu licitare prin supraoferte verbale, pentru aprovizionarea cu cantitatea zilnică de 300 (treisute) litri lapte, până la 31 VIII 1932.

Doritorii vor putea consulta caietul de sarcini în orele oficiale la Adm. Clinicilor.

Direcţiunea Clinicilor.

Nr. 3625—1931

Publicaţiune

La Dir. Clin. Univ. Cluj, se vor repara pe baza unei tratări prin bună învoială ce se va ţinea în ziua de 10 Septembrie a. c., ora 9 dim. două cazane de încălzit.

Doritorii vor putea cere devizul în orele oficiale dela Adm. Clinicilor.

Direcţiunea Clinicilor.

© BCUCluj

Principiul regrupării forţelor politice
au despre necesitatea compromisurilor.
um s'a răsfrânt în conştiinţa tineretului chemărist „ideia fuziunii cu averescanii".

Nu consideram lipsita de interes eastă chestiune, ba din contra, prentă aspectul unei probleme destul de teresante, dacă nu pentru scopurile astre imediate, cel puţin ca o proemă de tactică politică generală. verescanii, ca întotdeauna, vor servi ept pretext pentru o argumentaţie litică utilă, demnă de ţinut în soteală pentru atitudinile noastre de itor. Ţinem să afirmăm dela început puţină circumspecţie şi prudenţă ne-ar strica, mai ales astăzi când pun în discuţie însăşi temeliile de istenţă ale societăţii noastre, orânirile consacrate de o lungă experiţă istorică, şi când la porţile minţii astre bat ritmuri necunoscute în ibul trogloditilor averescani. *Noi nu rbim de dl Goga, sau alt domn bine, re personal poate să treacă prinun proces de bruscă adaptare, ci de verescani sau averescanism, de un a zis partid politic, al cărui program reduce astăzi la instinctul foamei a cărui popularitate se condensează tr'un pâlc de ortaci rebegiţi şi năjiţi, bătuţi de Dzeu şi de oameni, îndraţi într'o vagă disciplină ostăşeaă.* Există în ţara noastră o prejudetă periculoasă pentru organismele litice în luptă, prejudecata solidaririlor necalculate, pripite, a acelor idarizări minore impuse de necesitea momentului.

Un soiu de oportunism orb care înnecă atât viziunea clară a detaliui, cât şi amplele perspective ale viiului, slăbeşte încrederea în propriile ţe, anesteziază simţul proporţiilor împiedecă toate posibilităţile de stă situare în configuraţia politică unui moment dat. Ce reprezintă aveeanii, după o obiectivă şi serioasă liză a împrejurărilor prin care tren, în configuraţia politică a ţării? raportul de forţe politice, pentrucă se poate vorbi decât de raport de ţe, nu reprezintă nimic, radical ni! Nu discutăm problema nici din nct de vedere etic şi nici „estetic", i lăsăm de-oparte chestiunea demăţii omeneşti şi-a bunului simt, ci punct de vedere pur politic. Este ba de avantajul real, palpabil care rezulta în urma unei fuziuni. O fune, este rezultanta unui acord bazat concesiuni reciproce, cu avantagii ivalente pentru ambele părţi conctante. In asemenea condiţiuni, rearea eventuală a unei fuziuni cu rescanii, pe lângă că ar compromipopularitatea partidului naţionalănesc prin neseriozitatea actului. viaţa politică unde domină ideea luptă, niciodată un învingător nu inde mâna invinsului). iar retroda programul cu 100 de ani. Un tid de masse, ca partidul naţionalănesc, nu poate avea faţă de adverii săi învinşi de soartă decât milă dispreţ. Nu ne vine a crede, că ducătorii partidului naţional-ţărăc ar fi în stare să confunde un uşor ul de popularitate sau o jenă de ment, cu o reală înfrângere, care ne împingă până acolo încât să desăm conflictele politice de jos, din diul lor mai potrivit, sus în atmosa călduţă a clicilor bucureştene. Nu uzează, decât într'o zănatecă fanie raportericească, un partid radi-democratic, în 2½ ani.

abrica, ogorul, biroul axfixiant, soaritatea cu noi a grupurilor organie ale muncii direct creatoare, moa aspră a producătorilor mereu răztiţi, constituesc de azi înainte subatul care legitimează ascensiunea cârmă. Puterea de stat se cucereşte n luptă, nu se oferă niciodată gat. Este de asemenea eronată congerea, că prin absorbirea forţelor verse s'a redus şi numărul competinilor politice. Din contră s'au măasigurând „avantagiile" puterii în d silit, unor intruşi care ar fi fost excluşi din arenă prin forţa împrejurărilor. Sunt anumite reguli de higienă politică în regimul democratic care trebuiesc a fi respectate sub grave sancţiuni. *Nu se poate insista îndeajuns asupra faptului, că în împrejurările de astăzi lupta politică pentru cucerirea puterii de stat se dă jos, nu sus, şi cu mult mai multă garanţie de durabilitate.*

Dealtfel, evenimentele se succed într'un ritm aşa de accelerat, încât pentru oamenii politici cu perspectivă, nu mai rămâne vreme pentru jocul abilităţilor diplomatice şi pentru combinaţiile de culise.

Programe, care altădată se descompuneau după voia noastră şi se eşalonau pe zeci de ani, astăzi se condensează în acţiuni brusce şi radicale în răstimpul unei scurte guvernări. A trecut vremea acţiunilor frânte şi conciliante cunoscute în tipicul clasic al politicei democratice. Numai adversarii puternici ne vor putea sili să facem compromisuri necostisitoare pentru noi, dar faţă de politicianii de profesie, transformaţi prin înfrângere definitivă în găinari vom întrebuinţa o singură metodă logică şi sănătoasă: izolarea lor sistematică. Este cazul averescanilor. Punând din nou întrebarea ce reprezintă averescanii în configuraţia politică a României de azi, răspundem: nimic, radical nimic. Un „partid" fără popularitate, aprogramatic, fără personalităţi proeminente cu largă înţelegere pentru ritmul vremii.

Chestia blocului ardelenesc şi apărarea intereselor specifice ale Ardealului, nu au nimic comun cu negocierile propuse prea puţin înţelept din partea unui grupuleţ de inşi bătăioşi şi ridicoli. Insinuările făcute de averescani ne sugerează următoarele concluzii:

1. Orice compromis, înţelegere de colaborare sau pact de fuziune cu un partid reacţionar, ne va costa fiinţa întreagă a partidului şi pentru acest motiv numai voinţa tuturor va hotărî în viitor.

2. „Duşmănia" unui astfel de partid este mult mai sănătoasă pentru noi, atâta vreme cât avem curajul luptei şi conştiinţa forţei noastre, decât prietenia lui. Impurităţile intruşilor sunt mult mai periculoase decât ura lor turnată în atacuri violente îndreptate din afară în contra noastră.

3. Elementele conservatoare sunt cancerul partidelor tinere democratice. Adeziunile, fie personale, fie în grup n'au decât un singur scop: descompunerea partidului democratic asaltat, considerat ca periculos. De multe ori iluzia forţei numerice (vorbind de partid) împiedică triajul. Puterea unui partid politic constă în unitatea lui ideologică şi programatică şi-n disciplina lui, nu în număr.

Un partid politic democratic nu poate fi conceput decât ca un stat major al mulţimii, iar singura lui preocupare constă în a se pune de acord cu dezideratele legitime ale masselor. Astfel stând lucrurile, n'are nici un înţeles, nici măcar o pasageră înţelegere de colaborare cu averescanii, mai ales astăzi când se pune ca o problemă de viaţă a partidului nostru triarea elementelor conservatoare, care ne-au dat atât de lucru şi ne-au zădărnicit într'o bună măsură realizarea planurilor noastre de adâncă reformă socială şi economică. Ne-am săturat de-atâta amar de datină şi ne-am vindecat de experienţele fragmentare. Credem că a sosit vremea revizuirii conştiinţei forţelor noastre reale, operaţie ale cărei condiţii naturale nu pot fi în nici un caz împletite din negocieri de bâlciu şi abilităţi mieroase. Taifasurile şi compromisurile slăbesc energia luptătorilor adevăraţi.

Observator.

KIBLAT

Trăim sub influenţa atotputerniciei hazardului. El este simbolul epocei. Nici o lege de previziune nu se poate stabili în nici un domeniu: nici în materie de economie politică şi cu atât mai puţin în materie de politică bugetară. România de pildă nici un moment nu e sigură cât va încasa: impozitele se încasează prost. Statul nu ştie cât încasează, dar ştie precis care sunt sumele reparaţiunilor ce trebue vărsate peste graniţă.

Guvernul nostru, ca şi acela al Ungariei, nu face altceva decât încearcă să oprească veşnica oscilaţie a veniturilor şi cheltuelilor prin măsuri paleative, ca şi când mobilitatea excesivă a mercurului ar fi reuşit să eludeze principiul vaselor comunicante. Guvernul ungar a moştenit un deficit bugetar, care se urcă acum la 200 milioane pengö. Şi, culmea ironiei, încearcă să înghită aceste deficite, aruncând noui impozite pe cetăţeni. Mai întâi un nou impozit pe case, apoi pe cifra de afaceri, pe zahăr, benzină, apă gazoasă şi pe... gaze. Vrea să reducă lefurile funcţionarilor şi să arunce un nou impozit pe veniturile funcţionarilor particulari. Ei nu ştiu, măgarii, că impozitul ucide impozitul şi nu cunosc cel mai elementar principiu de economie politică, că sarcinile cari apasă greu asupra întreprinderilor şi a bogăţiilor, distrug însăşi aceste bogăţii?!

Anglia, pe de altă parte, îndată după războiu a încercat să-şi refacă pieţele din 1913, să-şi intensifice din nou fabricaţiunile şi comerţul. Nu socotea că această intensificare a industriei şi a comerţului se aliază cu căderea vertiginoasă a puterii de consum. Comerţul scade din cauza **supraindustrializărei,** exportul de cărbune scade şi el şi o mulţime imensă de mineri sunt aruncaţi pe drumuri. Inzadar încercau guvernanţii să ducă o politică bugetară de paleative, apelând la eroismul fiscal al naţiunei. Indată după războì, Anglia onorase Franţa cu un regim privilegiat. Franţa plătea cărbunele importat din Anglia cu acelaş preţ ca şi industria engleză. Mai târziu însă a revenit la politica liberală nemai oferind nimănui nici un fel de privilegiu: Franţa plătind astfel 105 schillingi la tonă de cărbune câtă vreme industria engleză îl primea cu 35 sh. Iată însă că acum Anglia, aflându-se în pragul falimentului, subminată în orient de propaganda sovietică, şi în interior de criza produsă de însăşi politica sa economică (origina şomajului fiind produsă de izolarea sa economică bazată pe principiile liberale), iată deci, că acum chiar Anglia invită statele europene la un regim de colaborare, cooperaţie şi solidarism economic. Naţionalismul economic a eşuat pe toată linia şi toţi speră că prin o acţiune unitară vor reuşi să ia o poziţie stabilă, hotărâtă, în faţa economiilor vrăjmaşe din afară: sovietică şi cea americană.

Prima se află în situaţia cea mai privilegiată. Profită material, profită din criza morală a statelor, şi profită spiritual. Ori ce faliment în afară, fiecare crach, pentru Soviete sunt o provocare, o propagandă şi o permanentă ofensivă. Toate statele din lume sunt deficitare, defensive şi debitoare în această luptă economică. Rusia câştigă pe toate fronturile. Germania ia parte la manevrele sovietice, acordă credite, cumpără dela Soviete şi creiază o filosofie nouă începând să se convingă de falsitatea concepţiei individualiste: predică împotriva ideologiei vechi fondată pe perfecţionarea personalităţii umane şi pe proprietatea individuală. Franţa însăşi, reprezentată ca cea mai puternică, cea mai încarnată şi ultima cetate a capitalismului, face compromisuri şi ajută indirect Sovietele. Italia formează flota aeriană a Sovietelor. Toată Europa detestă regimul şi ajută sovietele să-şi creieze uzine şi forţă armată, şi să-şi realizeze planul quinquenal.

Când toate Statele Europei vor fi sleite de puteri, de şomaj, de criză şi de datorii de războiu, iată că două state puternice vor sta în faţă privindu-se crunt cu ochi de vultur: St.-Unite şi Sovietele, cărora toate celelalte le vor fi ascultătoare, supuse şi tributare. E lucru ştiut că criza mondială a izbucnit în America de Sud. Imediat urmează micşorarea forţei de cumpărare care influenţează asupra întregei conflagraţii economice a lumii.

Deşi — ironia sorţii — America, datorită monroeismului, încercase la început, sau simulase (nu se ştie), izolarea sa economică şi îşi propuse să nu se mai amestece în politica şi gospodăria Europei. Aceasta însă nu se putea lipsi de grâul, de carnea, de bumbacul, lâna şi celelalte ale Americei, pentru care vărsa anual (pe lângă datoriile de războiu) o sumă uriaşă de milioane de dolari. Incât politica de izolare a Americei a fost ipocrită şi politica de independenţă economică a Europei: un vis. Franţa are să se înece în aur. Fiecare fenomen economic îşi are reversul lui. Prea mult aur aduce prea puţin aur. Probabil că Francezii ca să nu se înnece în aur, îl vor arunca pe piaţă, dacă nu în mare, cum au făcut Javarezii cu cafeaua.

Şi noi Românii? Ne ţinem de fleacuri. Desfiinţăm şcoli, reducem salariile, şi aruncăm noui impozite ca ungurii. Praf în ochi. Să se ştie! Nici chiar reducerea completă a bugetelor armatelor nu rezolvă criza, (propunere care se va face în 1932 la conferinţa desarmării), cehltueli cari înghit aproape jumătate din bugetele tuturor ţărilor. Solidarismul băncilor? Vax. Solidarism mondial al comerţului? Fum. Etatism, socializarea capitalurilor? Misticism. Altceva trebue, nu se ştie ce, nici cei mai mari economişti nu mai pot descifra legile evoluţiei economice: poate nici comunismul nu-i ultima etapă.

Curios! Cu imense stocuri de produse industriale, cu o uriaşă îngrămădire de materii prime şi cu o producţie agricolă cum n'a cunoscut vreodată omenirea — suntem ameninţaţi să rămânem goi şi să murim de foame. Producţia capitalistă prin definiţie e falimentară: poate să-şi arunce produsele în mare, poate să dea foc stocurilor de grâu, dar nu poate să scadă preţurile sau să împartă gratuit produsele mulţimilor zgribulite de frig şi lihnite de foame.

Deocamdată noi Europenii privim spre un punct îndepărtat la orizont ca musulmanii când se roagă cu mâinile întinse în semn de rugăciune spre Kiblat (Mecca): unii într'o parte (St.-Unite) şi alţii într'alta (spre Soviete)... şi aşteptăm.

Oscar Jianu.

Primăria Municipiului Cluj

No. 8661—1931.

Anunţ de licitaţie.

Primăria Municipiului Cluj, publică concurs pentru pavarea cu bolovani de râu (4000 m²) a străzilor Maşiniştilor şi Carpaţilor. Termen de executare a lucrărilor 6 săptămâni. Ofertanţii vor depune o garanţă de 5% în efecte de Stat sau numerar.

Caetul de sarcini, seria preţurilor, devizul se pot vedea şi decopia între orele 11—13 în biroul Serviciului Technic (Str. Cogălniceanu No. 4, et. I) unde se pot primi toate deslusirile. Licitaţia se va ţinea în conformitate cu L. C. P. şi Reg. O. C. L. Valoarea devizului 280.000 Lei.

Licitaţia se va ţinea în sala de şedinţă a Primăriei Cluj, înaintea Comisiei de Licitaţii **la 10 Septemvrie 1931,** ora 11 a. m.

Cluj, la 31 Iulie 1931.

Preşedintele Comisiei Interimare a Municipiului Cluj.

© BCUCluj

Buletin Intern

Alegerile dela Neamţ. A fost ales Zelea Codreanu. Un democrat adevărat al cărui ideal constă în educarea înceată dar sigură a masselor, desvoltarea conştiinţei lor cetăţeneşti, promovarea principiului justiţiei eterne, al egalităţii în drept, „al inegalităţii în fapt" şi-al progresului pe cale paşnică, ar interpreta rezultatul dela P. Neamţ ca o eroare a scrutinului popular. Noi credem altceva: Garda de fier, reprezentată acolo prin Zelea Codreanu, a triumfat prin afirmarea îndrăsneaţă a principiului violenţei. Massele încep a-şi da adeziunea pentru curentele extreme, adică aleargă după arbitrar. In periodele critice ale societăţilor omeneşti, oricât de organizate şi de civilizate ar fi, o guvernare e cu atât mai fecundă, cu cât trece dincolo de graniţele dreptului. Este tot ceeace-ţi poate sugera alegerea dela Neamţ.

*

Declaraţiile dlui Iorga. Prezentându-se la dl Iorga (dsa se afla la Mangalia) un grup de ţărani dobrogeni pentru a-şi expune doleanţele lor, dl prim-ministru Iorga după ce i-a ascultat în tihnă le-a răspuns următoarele:

1. Cine nu mai poate răbda mizeria să se arunce în mare. (Această posibilitate n'o au decât Dobrogenii, cetăţenii altor regiuni vor trebui să-şi facă harakiri).
2. Să nu mai plătească datoriile şi impozitele.
3. Sindicatul bancherilor mari care erau să se dea de râpă sau poate că se făceau de ochii lumii şi ajutorul dat de stat acestor bancheri, îl privesc pe dl Argetoianu, ministrul Regelui. Dl Iorga n'ar fi ajutat pe bancheri pentru că-s Evrei şi dsa este antisemit.
4. Deşi este prim-ministru, el nu poate răspunde decât de 2 miniştri, ceilalţi fiind ai Regelui.
5. Nu este în stare să facă nimic şi ţăranii să-l lase în pace şi să nu mai umble cu fofârlica, că dacă o da Dzeu o să iasă bine. Dl Iorga, în încheere, a pronunţat un „să ne-ajute Dzeu" după „datina" străbună.

In urma declaraţiilor dlui Iorga, unii au râs, alţii au plâns. Ce ciudat se răsfrâng în conştiinţa oamenilor umbrele călătoare ale mizeriei.

*

Monopolul alcoolului. Guvernul Iorga monopolizează alcoolul. Motive:

1. Raţionalizarea pomiculturii.
2. Venituri în plus pentru fisc.
3. Condiţii de igienă socială superioară celor actuale.

Efecte: Statul politic este un gospodar tâmpit şi-n consecinţă uşor de tras pe sfoară. Dela monopolul public vom trece pe nesimţite la cel privat. Un exemplu: Statul are nevoie de un împrumut. Trustul x i-l oferă în schimbul concesionării pe termen de 1000 de ani a monopolului alcoolului. Se fac cu această ocazie vre-o 15 teorii juridice constituţionale, patriotice şi pe urmă statul rămâne cu buza umflată. Monopolul rămâne, însă pentru trust, iar banii se duc. Este o tendinţă interesantă şi... costisitoare pentru contribuabil şi consumator în genere a economiei moderne: Prin monopolul public la cel privat. Tendinţa morală ar fi inversă. Dar economia şi morala se aleargă ca ziua şi noaptea. Desigur că nici consumatorii, nici producătorii, nici statul nu vor avea prea grozave beneficii. Intermediarii, de culoare monopolistă stau după uşe, cu plaivasul la ureche.

Greva Brutarilor (cu B). Dacă s'ar pune brutarii în grevă, ce s'ar întâmpla cu noi, se întreabă un confrate? Am duce-o greu de tot în privinţa pâinii. Şi nu-i exclus ca acest „soiu de producători" să pună coada pe spinare, date fiind efectele legii pentru valorificarea cerealelor.

*

La ţară şi la oraş. Linişte aproximativă. Ici colea câte un pui de răfuială şi câte o grevă mai mititică. In Bucureşti, după statistica oficială sunt 200 de şomeri. Se exagerează. Nu pot fi mai mulţi de 5—6 inşi, şi aceia mai mult de puturoşi, decât din lipsă de lucru. In general treburile merg bine. Şcolile se desfiinţează, cultura stopează, activităţile economice lâncezesc, bugetul se reduce şi impozitele rămân constante.

Este o armonie înviorătoare şi tehnică.

*

Prigonirea naţional-ţărăniştilor. Guvernul nu are decât o singură ţintă: compromiterea partidului naţional-ţărănesc, prin orice mijloace. Membrii marcanţi ai acestui partid, burghezi de treabă, care n'au altă vină decât aceea de a trăi într'un regim care permite ascensiunea individuală la bună stare după legile economiei burgheze, sunt scoşi afară din cadrul acestor legi, izbind prin aceasta prestigiul lor de oameni şi partidul. Pentru fiecare caz în parte, (cazul d-lui Romul Boilă, al d-lui Crişan, al d-lui Sever Bocu ş. a. m. d) se pot face argumentaţii eclatante în ceeace priveşte prigoana împotriva lor. Nu ne rămâne altceva de făcut, decât să procedăm la fel, mâine-poimâne sau într'o zi oarecare de stăpânire a puterii. Vom purta şi noi pe la toate icoanele pe toţi foştii demnitari ai statului.

Nu ne mai rămâne alt mijloc de apărare decât represaliile.

Buletin Extern

Criza Britanică. Laburismul adică socialismul englezesc a întrat în sincopă. Procesul de descompunere a început mai demult. Astăzi însă, toată mişcarea socialistă a Angliei este cuprinsă de paralizie generală. Până astăzi de fapt acest curent n'a cucerit nici o poziţie dominantă, aşa că nu are ce pierde. A guvernat prin toleranţa partidelor de dreapta, respectând cu sfinţenie uzurile de fier ale statului liberal. Criza actuală s'a potenţat în aşa măsură, în special criza financiară, încât măsurile „umanitariste" cheia programului laburist în insulele splendidei izolări, sunt insuficiente. Dreapta, rupând în două şandramaua democraţiei echivoce, va lua măsuri drastice de asanare financiară sacrificând aşa „cum trebuie" buzunarele săracilor. Aceştia din urmă sunt siliţi să-şi schimbe oştea gândurilor, îndreptând-o dincolo de laburism, liberalism şi conservatorism. Nu se cunosc încă senzurile precise ale bătăliei sociale viitoare din Marea Britanie. Englezii sunt curioşi şi se mişcă greu, când este vorba de rupt cu tradiţia.

*

Criza Spaniolă. Componente: 1. Criza agricolă, care în Spania secularilor flămânzi, este endemică. 2. Criza industrială, revoluţia politică anarhizând debuşeurile şi siguranţa întreprinderilor industriale sensibile la orice schimbare. 3. Criza financiară: moneta spaniolă este supragarantată (100%) în ceeace priveşte acoperirea metalică şi totuş se clatină. O cauză ar fi politica tezaurizatoare a Spaniei, fruct al concepţiei mercantiliste spaniole care a stânjenit progresul şi expansiunea economică a acestei ţări. Turburările politice deasemenea au influenţat situaţia monetară şi a creditului spaniol intern şi extern.

4. Autonomismul. Provinciile spaniole manifestă tendinţe centrifugale. 5. Criza crizei spaniole, caracterizată prin neseriozitatea donchişoteasca a mişcărilor revoluţionare.

*

Criza Ungară. In Ungaria umblă câinii cu colaci în coadă, iar conţii şi baronii feudali sburdă ca iezii. Nu de mult cam pe la 24 August, magnaţii Unguri au jucat un frumos cadril politic, schimbându-şi graţios puterea între dânşii. Şi întrucât sunt prea democraţi sau prea revoluţionari, au hotărât să menţină mai departe regimul „libertăţilor" cetăţeneşti. Cauza schimbării **„de regim"** (contele Károlyi este un progresist convins) este criza... financiară. Un crunt dezechilibru bugetar. Şah la slujbaşi şi săraci. Poporul, adică cei 7 milioane de gladiatori trişti cum îi numeşte Szabo Dezsö mârâie întinşi cu botul pe labe. Conţii vreau revizuirea tratatelor de pace, dezechilibrând bugetul, iar poporul vrea revizuirea constituţiei. O uşoară nepotrivire.

*

Criza Portugheză. A fost şi s'a isprăvit. A fost un pic de răsmiriţă, dar măsurile drastice ale guvernului au sufocat-o în sânge. Revoluţionarii portughezi sunt lipsiţi de simţul proporţiilor şi n'au ajuns încă să cunoască pericolul armelor de foc. De ce a izbucnit revoluţia în Portugalia? Se zice că din cauza dictaturii. Credem că sunt alte cauze, mult mai însemnate. De pildă, cauze economice. Atâta vreme cât vor subzista aceste cauze, răsmeriţa o să se nască din nou.

*

Criza Germană. Staţionară. Incercările de ameliorare sunt simple paliative. Extremele politice o complică şi o agravează. Un dezechilibru bugetar şi mai ales un dezechilibru al forţelor de producţie. Numai dispariţia complectă a muncitorilor şomeri (5 milioane) ar înviora situaţia. Industria germană are o capacitate productivă colosală, dar lipsesc debuşeii. Criză de supraproducţie, şomaj, mizerie, anchiloză, spaimă prerevoluţionară. Nu se poate construi un tablou complet. In problematica contemporană, criza Teutonilor civilizaţi şi până mai ieri bine hrăniţi, ocupă aproape tot volumul preocupărilor oamenilor cu răspundere ai sistemului economiei capitaliste. Nemţii, dacă îşi vor menţine calmul şi vor şti să exploateze situaţia lor de bolnavi privilegiaţi, vor trăi câtăva vreme ca nişte băieţi de bani gata. Nu se ştie însă câtă vreme Ruşii vor mai face export de spaimă pentru burghezii timoraţi ai Europei, alimentând moara nemţească.

*

Pactul de neagresiune: Franco-Ruso-Polono-Român. Se negociază un „vast" pact de neagresiune, între puterile mai sus menţionate. Actorii principali ai negocierilor privind liniştea Europei bătrâne şi mucede, sunt Francezii şi Polonii. Românii sunt a 5-a roată la car. Prea lunga suzeranitate turcească, ne-a obişnuit cu situaţia inferioară de tutelaţi, iar guvernul de astăzi şi-n această privinţă este păstrătorul datinei străbune.

Pactul priveşte atât orânduirea politică cât şi economică. Fie că pactul se va realiza, fie că nu (condiţiile propunerilor franco-polone sunt de natură a împiedica realizarea pactului), Ruşii nu vor renunţa la planurile lor de expansiune economică şi mai ales la metodele lor.

Dumpingul este o formă de luptă economică care se potriveşte cu caracterizarea lui Marx: Artileria preţurilor mici. Eforturile ruseşti n'au ajuns încă să poarte timbrul acţiunilor resemnate şi de capitulare. Lupta prin mijlocul formal al pactelor este şi neserioasă şi ridicolă, intenţiunile conducătorilor republicii roşii fiind arhicunoscute. Pactele de neagresiune în general sunt bune pentru micii rentieri, care se mângâie cu iluzii, şi doresc un singur lucru: să moară acasă, în pace şi linişte.

*

Criza pământului întreg. Intreg pământul este punctat cu nevralgice puncte roşii. Limbi de foc îi îmbujorează faţa. Trebuie să sufere crunt în măruntaiele ei bătrâna planetă, căci aşa arată rozeola epidermei sale. Cutremure, inundaţii, greve, răscoale, revoluţii, foamete, toate acoperite într'un voal de ură ciudată. **O—**

Apel către abonaţi.

Greutăţile financiare prin care trecem ne constrâng a face un nou şi călduros apel către toţi abonaţii şi prietenii ziarului nostru, spre a ne veni în ajutor prin achitarea la timp a abonamentului.

Nu suntem ziar comercializat, „Chemarea" este o tribună liberă unde se spovedeşte generos generaţia tânără a Ardealului, care astăzi mai mult ca oricând are nevoie de trâmbiţe prin care să-şi strige durerile şi aspiraţiile.

***Ziarul „Chemarea"* înseamnă plămânii prin cari respiră tinereţea Ardealului şi prin care se tălmăceşte cu elan şi curaj evanghelia nouă a României Noi, pe cari o dorim mai puternică şi mai fericită decât astăzi.**

Nu precupeţiţi acea derizorie sumă de 200 lei cât costă ziarul „Chemarea" pe un an întreg şi gândiţi-vă că prin împlinirea acestei modeste datorii salvaţi existenţa unui ziar, care astăzi este mai necesar ca oricând.

Cine ne înţelege, suntem siguri că va răspunde fără întârziere apeluiui nostru venindu-ne în ajutor.

Durere, am constatat că s'au găsit chiar unii membrii ai partidului nostru şi ai „Chemării", cari au refuzat plata abonamentului.

Acestor partizani politici ne permitem să le atragem în modul cel mai respectuos atenţiunea că nu e frumos gestul ce l'au făcut şi că dacă nu-şi vor împlini datoria la timp, vom fi siliţi deocamdată să le publicăm numele în ziar spre a-i aduce la cunoştinţa publică, iar după aceea să-i dăm pe mâna advocatului ziarului.

Am regreta foarte mult dacă va trebui să aplicăm aceste procedee şi de aceea facem acest ultim şi fierbinte apel către toţi abonaţii noştrii, să-şi achite neîntârziat *abonamentul*.

Administraţia.

Primăria Municipiului Cluj.

No. 15747—1931.

Publicaţiune de licitaţie.

Primăria Municipiului Cluj, publică licitaţie pentru furnizarea materialelor de uzinaj necesare intreţinerei maşinelor şi camioanelor sale până la sfârşitul anului curent, după cum urmează:

1. 25.000 litri benzină dens. 735/40 la 15° C.
2. 2000 kgr. ulei regal 000.
3. 400 kgr. valvolină.
4. 100 kgr. vaselină.
5. 150 kgr. petrol.
6. 220 kgr. ulei special pt. maşini de lux.

Licitaţia va avea loc în ziua **de 10 Septemvrie 1931,** ora 11 a. m.

Ofertele se vor înainta Comisiei de Licitaţii a Municipiului Cluj (camera 5 a Primăriei) în plic închis şi sigilat, împreună cu garanţia de 5% a sumei oferită depusă în numerar sau efecte de stat la mâna preşedintelui.

Caetul de sarcini şi devizul se pot vedea la biroul Atelierului Central Calea Traian No. 19.

Cluj, la 12 August 1931.

Preşedintele Comisiei Interimare a Municipiului Cluj.

REDACTOR RESPONSABIL:

BAZIL GRUIA

Tipografia Naţională, S. A. Cluj, Str. Regina Maria 36.

© BCUCluj